

opusdei.org

La Verge Santa, causa de la nostra alegria

Aquest és el text i la lectura de l'homilia de sant Josepmaria “La Verge Santa, causa de la nostra alegria” publicada a “És Crist que passa” i pronunciada el 15 d'agost de 1961, festa de l'Assumpció de la Mare de Déu.

30/04/2013

Disponible també a [Soundcloud](#),
[ivoox](#)

*Assumpta est Maria in coelum,
gaudent angeli.*[1] Déu s'ha endut
Maria al cel, en cos i ànima. Hi ha
alegria entre els àngels i entre els
homes. ¿Per què aquest goig íntim
que avui veiem, amb el cor que
sembla que vulgui saltar del pit, amb
l'ànima inundada de pau? Perquè
celebrem la glorificació de la nostra
Mare i és natural que els seus fills
sentim una joia especial, en veure
com l'honora la Trinitat Beatíssima.

Crist, el seu Fill santíssim, el nostre
germà, ens la donà per Mare en el
Calvari, quan va dir a sant Joan: *heus
aquí la teva Mare.*[2] I nosaltres la
rebem, amb el deixeble amat, en
aquell moment de desconsol
immens. Santa Maria ens va acollir
en el dolor quan s'acomplí l'antiga
profecia: *i una espasa traspasarà la
seva ànima.*[3] Tots som els seus fills;
ella és Mare de la humanitat entera. I

ara, la humanitat commemora la seva Assumpció inefable: Maria puja al cel, filla de Déu Pare, mare de Déu Fill, esposa de Déu Esperit Sant. Més que Ella, només Déu.

El misteri d'amor

És un misteri d'amor. La raó humana no arriba a comprendre'l. Només la fe encerta a il·lustrar de quina manera una criatura ha pogut ser elevada a una dignitat tan gran, fins al punt de ser el centre amorós on convergeixen les complaences de la Trinitat. Sabem que és un secret diví. Però, perquè es tracta de la nostra Mare, ens sentim inclinats a endinsar-nos-hi més —si podem parlar així— que en altres veritats de fe.

¿Com ens hauríem comportat si haguéssim pogut escollir la nostra mare? Em sembla que hauríem elegit la que tenim, emplenant-la de totes les gràcies. Això féu Crist: essent

Omnipotent, Sapientíssim i el mateix Amor,[4] el seu poder realitzà tot el seu voler. Mireu com els cristians han descobert, fa temps, aquest raonament: *convenia* —escriu Sant Joan Damascè— *que aquella que en el part havia conservat íntegra la seva virginitat, conservés el cos sense cap corrupció després de la mort.*

Convenia que aquella que havia dut al seu si el Creador fet nen, habités en l'estatge diví. Convenia que l'Esposa de Déu entrés a la casa celestial.

Convenia que aquella que havia vist el seu fill a la Creu, rebent així en el seu cor el dolor de què havia estat lliure en el part, el contemplés assegut a la dreta del Pare. Convenia que la Mare de Déu posseís allò que correspon al seu Fill, i que fos honorada com a Mare i Esclava de Déu per totes les criatures.[5]

Els teòlegs han formulat amb freqüència un argument semblant, destinat a comprendre d'alguna

manera el sentit d'aquest cúmul de gràcies del qual Maria es troba revestida, i que culmina amb l'Assumpció al cel. Diuen: *convenia, Déu podia fer-ho: doncs, ho va fer.*^[6] És l'explicació més clara de per què el Senyor concedí a la seva Mare, des del primer instant de la seva immaculada concepció, tots els privilegis. Fou lliure del poder de Satanàs; és formosa —*tota pulchra!*—, neta, pura en l'ànima i en el cos.

El misteri del sacrifici silencios

Però fixeu-vos: si Déu ha volgut exaltar la seva Mare, és igualment cert que durant la seva vida terrenal no foren escatimats a Maria ni l'experiència del dolor, ni el cansament del treball, ni el clarobscur de la fe. A aquella dona del poble, que un dia prorrompé en lloances a Jesús exclamant: sortós el ventre que us va dur i els pits que us van alimentar, el Senyor respon:

sortosos més aviat els qui escolten la paraula de Déu i la posen en pràctica.

[7] Era l'elogi de la seva Mare, del seu *fiat*, [8] del *faci's* sincer, lliurat, acomplert fins a les últimes conseqüències, que no es va manifestar en accions aparatoses, sinó en el sacrifici ocult i silenciós de cada jornada.

En meditar aquestes veritats, entenem una mica més la lògica de Déu; ens adonem que el valor sobrenatural de la nostra vida no depèn del fet que siguin realitat les grans gestes que a vegades forgem amb la imaginació, sinó de l'acceptació fidel de la voluntat divina, de la disposició generosa en el menut sacrifici diari.

Per a ésser divins, per a deïficar-nos, hem de començar essent molt humans, vivint de cara a Déu la nostra condició d'homes corrents, tot santificant aquesta aparent petitesa.

Així visqué Maria. La plena de gràcia, la que és l'objecte de les complaences de Déu, la que està per damunt dels àngels i dels sants, va menar una existència normal. Maria és una criatura com nosaltres, amb un cor com el nostre, capaç de goigs i d'alegries, de sofriments i de llàgrimes. Abans que Gabriel li faci saber el voler de Déu, Nostra Senyora ignora que havia estat escollida des de tota l'eternitat perquè fos Mare del Messies. Es considera ella mateixa una petitesa;^[9] per això reconeix després, amb una profunda humilitat, que en Ella ha fet grans coses aquell que és Totpoderós.^[10]

La puresa, la humilitat i la generositat de Maria contrasten amb la nostra misèria, amb el nostre egoisme. És raonable que després de veure això, ens sentim moguts a imitar-la; som criatures de Déu, com Ella, i n'hi ha prou que ens esforcem a ser fidels, perquè el Senyor obri

coses grans també en nosaltres. La nostra petitesa no serà obstacle: perquè Déu escull allò que val poc, i així llueixi més bé la potència del seu amor.[11]

Imitar Maria

La Nostra Mare és model de correspondència a la gràcia i, en contemplar la seva vida, el Senyor ens il·luminarà perquè sapiguem divinitzar les festes marianes, i en bastants moments de les jornades corrents, els cristians pensem molts cops en la Mare de Déu. Si aprofitem aquests instants, afigurant-nos com es captindria la Nostra Mare en aquelles feines que nosaltres hem de fer, anirem aprenent a poc a poc: i acabarem assemblant-nos-hi, talment els fills s'assemblen a la mare.

Imitació, primer de tot, del seu amor. La caritat no s'atura en els sentiments: ha d'estar en les paraules, però sobretot en les obres.

La Verge no solament digué *fiat*, sinó que va complir en tot moment aquesta decisió ferma i irrevocable. També nosaltres: quan ens agulloni l'amor de Déu i coneguem allò que Ell vol, ens hem de comprometre a ésser fidels, lleials, i a ésser-ho efectivament. Perquè, *no tothom qui diu Senyor, Senyor, entrarà al regne del cel, sinó el què fa la voluntat del meu Pare del cel.*[12]

Hem d'imitar la seva elegància natural i sobrenatural. Ella és una criatura privilegiada de la historia de la salvació: *en Maria, el Verb es féu carn i habità entre nosaltres.*[13] Fou un testimoni delicat, que passa ocult; no li va agradar de rebre lloances, perquè no ambicionà la seva pròpia glòria. Maria assisteix als misteris de la infantesa del seu Fill, misteris normals, si és que es pot parlar així. A l'hora dels grans miracles i de les aclamacions de les masses, desapareix. A Jerusalem, quan Crist

—cavalcant en un ruquet— és victorejat com a Rei, Maria no hi és. Però reapareix al costat de la Creu, quan tothom fuig. Aquesta manera de comportar-se té el regust, sense buscar-lo, de la grandesa, de la profunditat, de la santedat de la seva ànima.

Mirem d'aprendre, seguint el seu exemple en l'obediència a Déu, en aquesta delicada combinació d'esclavitud i de senyoria. En Maria, no hi ha res d'aquella actitud de les verges nècies, que obeeixen, però esbojarradament. Nostra Senyora escolta amb atenció allò que Déu vol, pondera el que no entén, pregunta el que no sap. Després, es dóna tota al compliment de la voluntat divina:

Heus aquí l'esclava del Senyor; que es faci en mi segons la vostra paraula.

[14] Heu vist la meravella? Santa Maria, mestra de tota la nostra conducta, ens ensenya ara que l'obediència a Déu no és servilisme,

no subjuga la consciència: ens mou íntimament a descobrir *la llibertat dels fills de Déu*.[15]

L'escola de l'oració

El Senyor us haurà concedit de descobrir tants d'altres trets de la correspondència fidel de la Verge Santíssima que per si mateixos es presenten invitant-nos a prendre'ls com a model: la seva puresa, la seva humilitat, la seva ferma, la seva generositat, la seva fidelitat... Jo voldria parlar-vos-en d'un que els enclou tots, ja que és el clima del progrés espiritual: la vida d'oració.

Per aprofitar la gràcia que la Nostra Mare ens porta en el dia d'avui, i per tal de secundar en qualsevol moment les inspiracions de l'Esperit Sant, pastor de les nostres ànimes, hem d'estar compromesos seriosament en una activitat de tracte amb Déu. No podem amagar-nos en l'anonimat; la vida interior, si no és un encontre

personal amb Déu, no existirà. La superficialitat no és cristiana.

Admetre la rutina, en la nostra conducta ascètica, equival a signar la partida de defunció de l'ànima contemplativa. Déu ens busca d'un a un; i hem de respondre-li d'un a un: *Sóc aquí, Senyor, perquè m'heu cridat.*
[16]

Oració, tots ho sabem, és parlar amb Déu; potser, però, hi haurà algú que preguntí: parlar, de què? ¿De què, doncs, sinó de les coses de Déu i de les que omplen la nostra jornada? Del naixement de Jesús, del seu pas per aquest món, de la seva ocultació i de la seva predicació, dels seus miracles, de la seva Passió Redemptora i de la seva Creu i de la seva Resurrecció. I en la presència del Déu Tri i U, posant per mitjancera santa Maria i per advocat sant Josep, el Nostre Pare i Senyor —que jo estimo i venero tant—, parlarem de la nostra feina de cada dia, de la

família, de les relacions d'amistat i dels grans projectes i de les petites mesquineses.

El tema de la meva oració és el tema de la meva vida. Jo ho faig així. I a la vista d'aquesta situació meva, sorgeix natural el propòsit, determinat i ferm, de canviar, de millorar, d'ésser més dòcil a l'amor de Déu. Un propòsit sincer, concret. I no hi pot faltar la petició urgent, però confiada: que l'Esperit Sant no ens abandoni, perquè *Vós sou, Senyor, la meva força.*[17]

Som cristians corrents; treballem en professions molt diverses; la nostra activitat entera transcorre pels carrils ordinaris; tot es desenvolupa amb un ritme previsible. Els dies semblen tots iguals, fins i tot monòtons... doncs, bé: aquest pla, aparentment tan comú, té un valor diví; és quelcom que interessa Déu, perquè Crist vol encarnar-se en la

nostra feina, animar des de dins fins les accions més humils.

Aquest pensament és una realitat sobrenatural, neta, inequívoca; no és una consideració per a consol, que conforti els qui no aconseguirem d'inscriure els nostres noms en el llibre d'or de la història. Crist s'interessa per aquesta feina que hem de fer —una i mil vegades— a l'oficina, a la fàbrica, al taller, a l'escola, al camp, en l'exercici de la professió manual o intel·lectual: l'interessa també el sacrifici ocult que suposa el fet de no vessar, en els altres, el fel del propi mal humor.

Repasseu aquests arguments en l'oració, preneu ocasió justament d'aquí per dir a Jesús que l'adoreu, i aleshores sereu de fet contemplatius enmig del món, en el brogit del carrer: a tot arreu. Aquesta és la primera lliçó a l'escola del tracte amb Jesucrist. D'aquesta escola, Maria

n'és la millor mestra, perquè la Mare de Déu mantingué sempre aquesta actitud de fe, de visió sobrenatural, davant tot allò que s'esdevenia al seu voltant: *conservava totes aquelles coses en el seu cor, ponderant-les.*[18]

Supliquem avui a Santa Maria que ens faci contemplatius, que ens ensenyi de comprendre les crides contínues que el Senyor dirigeix a la porta del nostre cor. Preguem-li: Mare nostra, Vós heu dut Jesús al món, i ell ens revela l'amor del nostre Pare Déu; ajudeu-nos a reconèixer-lo, enmig dels afanys de cada dia; removeu la nostra intel·ligència i la nostra voluntat per tal que sapiguem escoltar la veu de Déu, l'impuls de la gràcia.

Mestra d'apòstols

Però no penseu tan sols en vosaltres mateixos: engrandiú el cor fins a abarcar la humanitat entera. Penseu, abans que res, en qui us envolta

—parents, amics, col·legues— i vegeu com podreu dur-los a sentir més profundament l'amistat amb Nostre Senyor. Si són persones rectes i honrades, capaces d'estar habitualment més a prop de Déu, encomaneu-les concretament a Nostra Senyora. I demaneu també per tantes ànimes que no coneixeu, ja que tots els homes estem embarcats en la mateixa barca.

Sigueu lleials, generosos. Formem part d'un sol cos, el Cos Místic de Crist, de l'Església Santa, a la qual són cridats molts que cerquen netament la veritat. Per això tenim una obligació estricta de manifestar als altres la qualitat, la fondària de l'amor de Crist. El cristià no pot ser egoista; si ho fos, trairia la seva pròpia vocació. No és de Crist l'actitud de qui s'acontenta amb guardar la seva ànima en pau —una pau falsa—, despreocupant-se del bé dels altres. Si hem acceptat la

significació autèntica de la vida humana —cosa que ens ha estat revelada per la fe—, no pot ser que continuem tranquils, persuadits que ens portem bé personalment, si no fem d'una forma pràctica i concreta que els altres s'acostin a Déu.

Hi ha un obstacle real per a l'apostolat: el fals respecte, la por de tocar temes espirituals, ja que hom sospita que una conversa així no caurà bé en certs ambients, perquè hi ha el perill de ferir susceptibilitats. Quantes vegades aquest raonament és la màscara de l'egoisme! No es tracta de ferir ningú, sinó tot el contrari: de servir. Encara que siguem personalment indignes, la gràcia de Déu ens converteix en instruments per a ésser útils als altres, comunicant-los la bona nova que *Déu vol que tots els homes se salvin i arribin al coneixement de la veritat.*[19]

I és lícit de ficar-se així en la vida dels altres? És necessari. Crist s'ha ficat en la nostra vida sense demanar-nos permís. Així també ho va fer amb els primers deixebles: *vorejant el llac de Galilea, veié Simó i Andreu, el germà de Simó, que tiraven la xarxa a l'aigua, perquè eren pescadors; i Jesús els digué: seguiu-me i us faré ser pescadors d'homes.*[20] Cadascú conserva la llibertat, la falsa llibertat, de respondre que no a Déu, com aquell jove carregat de riqueses, [21] de qui ens parla Sant Lluç. Però el Senyor i nosaltres —tot obeint-lo: *aneu i ensenyeu*—[22] tenim el dret i el deure de parlar de Déu, d'aquest gran tema humà, perquè el desig de Déu és l'afany més profund que brota en el cor de l'home.

Santa Maria, *Regina apostolorum*, reina de tots els qui sospiren per donar a conèixer l'amor del vostre Fill: vós, que tan bé enteneu les nostres misèries, demaneu perdó per

la nostra vida: per allò que en nosaltres hauria pogut ser foc i ha estat cendra; per la llum que va deixar d'il·luminar, per la sal que es tornà insípida. Mare de Déu, omnipotència suplicant: porteu-nos, amb el perdó, la força de viure de debò d'esperança i d'amor per poder dur als altres la fe de Crist.

Una recepta única: santedat personal

El camí millor per no perdre mai l'audàcia apostòlica, els delers eficaços de servir tots els homes, no és altre que la plenitud de la vida de fe, d'esperança i d'amor; en un mot, la santedat. No trobo cap altra recepta fora d'aquesta: la santedat personal.

Avui, en unió amb tota l'Església, celebrem el triomf de la Mare, Filla i Esposa de Déu. I tal com fruïem en el temps de la Pasqua de la Resurrecció del Senyor tres dies després de la

seva mort, ara ens sentim alegres perquè Maria, després d'acompanyar Jesús de Betlem a la Creu, ja és al seu costat en cos i ànima, gaudint de la glòria per tota l'eternitat. Aquesta és la misteriosa economia divina:

Nostra Senyora, feta de ple partícip de l'obra de la nostra salvació, havia de seguir de prop els passos del seu Fill: la pobresa de Betlem, la vida oculta de treball ordinari a Natzaret, la manifestació de la divinitat a Canà de Galilea, els afronts de la Passió i el Sacrifici diví de la Creu, la benaurança eterna del Paradís.

Tot això ens afecta directament, perquè aquest itinerari sobrenatural també ha de ser el nostre camí.

Maria ens ensenya que aquest camí es pot fer, que és segur. Ella ens ha precedit per la via de la imitació de Crist, i la glorificació de la Nostra Mare és la ferma esperança de la nostra pròpia salvació; per això li diem *spes nostra i causa nostrae*

laetitiae, esperança nostra i causa de la nostra felicitat.

No podem abandonar mai la confiança d'arribar a ser sants, d'acceptar les invitacions de Déu, de ser perseverants fins a la fi. Déu, que ha iniciat en nosaltres l'obra de la santificació, la durà a terme.[23]

Perquè si el Senyor està per nosaltres, ¿qui estarà contra nosaltres? El qui no va plànyer el seu propi Fill, sinó que el lliurà a la mort per tots nosaltres, ¿com després d'haver-nos donat el Fill, deixarà de donar-nos-ho tot amb Ell?[24]

En aquesta festa tot convida a l'alegria. La ferma esperança en la nostra santificació personal és un do de Déu; però l'home no pot romandre passiu. Recordeu les paraules de Crist: *si algú vol venir darrera meu, que es negui a si mateix, que prengui la seva creu cada dia i que em segueixi.*[25] Ho veieu? La creu cada

dia. *Nulla dies sine cruce!*, cap dia sense Creu: cap jornada en la qual no ens carreguem sobre les espatlles la creu del Senyor, en la qual no acceptem el seu jou. Per això, no he volgut deixar de recordar-vos que l'alegria de la resurrecció és conseqüència del dolor de la Creu.

No tingueu por, però, perquè el mateix Senyor ens ha dit: *veniu a mi tots els qui esteu cansats i afeixugats, i jo us alleujaré. Preneu el meu jou damunt vostre i apreneu de mi, que sóc mansuet i humil de cor, i trobareu repòs per a les vostres ànimes, perquè el meu jou és suau i la meva càrrega, lleugera.*[26] *Veniu* —glossa sant Joan Crisòstom—, *no pas a retre comptes, sinó perquè sigueu deslliurats dels vostres pecats; veniu, perquè jo no tinc necessitat de la glòria que em pugueu procurar: tinc necessitat de la vostra salvació... No tingueu por, en sentir parlar de jou, perquè és suau;*

*no tingueu por si parlo de càrrega,
perquè és lleugera.*[27]

El camí de la nostra santificació personal passa, quotidianament, per la Creu: no és un camí desgraciat per tal com és Crist mateix qui ens ajuda i amb Ell no hi cap la tristesa. *In laetitia, nulla dies sine cruce!*, m'agrada de repetir; amb l'ànima traspasada d'alegria, cap dia sense Creu.

L'alegria cristiana

Recollim novament el tema que ens proposa l'Església: Maria ha pujat al cel en cos i ànima, els àngels s'omplen de joia! Penso també en l'alegria de Sant Josep, el seu Espòs castíssim, que l'esperava en el paradís. Però tornem a la terra. La fe ens confirma que ací baix, en la vida present, som en temps de peregrinació, de viatge; no mancaran els sacrificis, el dolor, les privacions.

Tot i així, l'alegria ha de ser sempre el contrapunt del camí.

Serviu el Senyor amb alegria:[28] no hi ha cap altra manera de servir-lo. *Déu estima el qui dóna amb alegria,* [29] el qui es lliura enterament i de gust en un sacrifici, perquè no hi ha cap motiu que justifiqui el desconsol.

Tal vegada considerareu que aquest optimisme sembla excessiu, ja que tots els homes coneixen llurs insuficiències i fracassos, experimenten el sofriment, el cansament, la ingratitude, i potser l'odi. Els cristians, si som iguals que els altres, ¿com podem estar exempts d'aquestes constants de la condició humana?

Seria ingenu negar la reiterada presència del dolor i del descoratjament, de la tristesa i de la soledat, durant la nostra peregrinació en aquesta terra. Per la fe hem après amb seguretat que tot

això no és producte de l'atzar, que el destí de la criatura no és caminar vers l'anihilació dels seus desigs de felicitat. La fe ens ensenya que tot té un sentit diví, puix que és propi de la mateixa entranya de la crida que ens duu a la casa del Pare. Aquest enteniment sobrenatural de l'existència terrenal del cristià, no simplifica la complexitat humana; però assegura a l'home que aquesta complexitat pot estar travessada pel nervi de l'amor de Déu, pel cable, fort i indestructible, que enllaça la vida a la terra amb la vida definitiva a la Pàtria.

La festa de l'Assumpció de Nostra Senyora ens proposa la realitat d'aquesta esperança joiosa. Encara som peregrins, però la Nostra Mare ens ha precedit i ja ens assenyala la fi de la sendera: ens repeteix que és possible d'arribar-hi i que, si som fidels, hi arribarem. Perquè la Verge Santíssima no és tan solament el

nostre exemple: és l'auxili dels cristians. I davant la nostra petició —*Monstra te esse Matrem*—,[30] no sap negar-se ni s'hi vol negar a tenir cura dels seus fills amb sol·licitud maternal.

L'alegria és un bé cristià. Únicament s'oculta amb l'ofensa a Déu, perquè el pecat és producte de l'egoisme, i l'egoisme és causa de la tristesa. Llavors, aquesta alegria roman encara en el caliu de l'ànima, ja que ens consta que Déu i la seva Mare mai no s'obliden dels homes. Si ens penedim, si brolla del nostre cor un acte de dolor, si ens purifiquem en el sant sagrament de la Penitència, Déu surt al nostre encontre i ens perdona; i ja no hi ha tristesa: és molt just *d'alegrar-se, perquè aquest germà teu era mort, i ha reviscut, s'havia perdut, i ha estat trobat.*[31]

Aquests mots recullen el final meravellós de la paràbola del fill

pròdig, que mai no ens cansaren de meditar: *heus aquí que el Pare ve al teu encontre, s'inclinarà damunt la teva esquena, et besarà con a penyora d'amor i de tendresa; farà que et posin vestit, anell i calçat. Tu encara tems que et reprengui, i ell et retorna la dignitat; tens por d'un càstig, i et besa; tens por d'una paraula airada, i et prepara un banquet.*[32]

L'amor de Déu és insondable. Si ho fa així amb qui l'ha ofès, ¿què no farà per a honorar la seva Mare, immaculada, *Virgo fidelis*, Verge Santíssima, sempre fidel?

Si l'amor de Déu es mostra tan gran quan la cabuda del cor humà —sovint traïdor— és tan poca, ¿què no serà en el Cor de Maria, que mai no va posar el més petit obstacle a la Voluntat de Déu?

Vegeu com la litúrgia de la festa es fa ressò de la impossibilitat d'entendre la misericòrdia infinita del Senyor,

amb raonaments humans; més que explicar, canta; fereix la imaginació perquè cadascú posi el seu entusiasme en la lloança. Perquè tots farem curt: *i aparegué un gran prodigi al cel: una dona vestida de sol, amb la lluna sota els peus, i sobre el cap una corona de dotze estrelles.*^[33] *El rei està corprès de la teva bellesa. La filla del rei, com resplendeix, amb el seu vestit de brocat d'or.*^[34]

La litúrgia acaba amb unes paraules de Maria, en les quals la major humilitat es conjuga amb la major glòria: *em diran benaurada totes les generacions perquè aquell qui és Totpoderós ha fet en mi coses grans* (Lc I, 48-49).

Cor Mariae Dulcissimum, iter paratutum; Cor Dolcíssim de Maria, doneu força i seguretat al nostre camí a la terra: sigueu vós mateixa el nostre camí, puix que vós mateixa coneixeu el viarany i la drecera certa que ens

menen, pel vostre amor, a l'amor de Jesucrist.

[1] Antífona de las Vespres de la festa de l'Assumpció.

[2] Ioh XIX, 27.

[3] Lc II, 35.

[4] *Deus caritas est* (Déu és amor, 1 Ioh IV, 8).

[5] St. Joan Damascè, *Homilia II in dormitionem B. V. Mariae*, 14 (PG 96, 742).

[6] Cfr. Joan Duns Scoto, *In III Sententiarum*, dist. III, q. 1.

[7] Lc XI, 27-28.

[8] Lc I, 38.

[9] Cfr. Lc I, 48.

[10] Lc I, 49.

[11] Cfr. 1 Cor I, 27-29.

[12] Mt VII, 21.

[13] Ioh I, 14.

[14] Lc I, 38.

[15] Cfr. Rom VIII, 21.

[16] 1 Reg III, 5.

[17] Ps XLII, 2.

[18] Lc II, 51.

[19] 1 Tim II, 4.

[20] Mc I, 16-17.

[21] Cfr. Lc XVIII, 23.

[22] Cfr. Mc XVI, 15.

[23] Cfr. Phil I, 6.

[24] Rom VIII, 31-32.

[25] Lc IX, 23.

[26] Mt XI, 28-30.

[27] St. Joan Crisòstom, *In Matthaenum homiliae*, 37, 2 (PG 57, 414).

[28] Ps XCIX, 2.

[29] 2 Cor IX, 7.

[30] Himne litúrgic *Ave Maris Stella*.

[31] Lc XV, 32.

[32] St. Ambròs, *Expositio Evangelii secundum Lucam*, 7 (PL 15, 1540).

[33] Apoc XII, 1.

[34] Ps XLIV, 12-14.

santa-causa-de-la-nostra-alegria/
(21/03/2026)